BRAND

Pris 25 öre

N:r 3 1952 — *Anarkistisk tidning* — 55:te årg.

SLIT KYRKANS BAND ÖVER MÄNNISKAN

Bryt med gammal tradition

Vad nytta har vi människor av den relativa frihet vi numera fått i vissa avseenden då vi inte använder oss därav?

Vi behöver inte döpa eller konfirmera våra barn, våra döda kan vi nu begrava utan att någon präst läser över dem, viga oss kan vi också göra utan någon präst och slutligen, numera har vi rätt att utträda ur statskyrkan: Kort sagt: vi har ökat frihet i ovan relaterade fall.

Jag har liksom en aning om att arbetarna omkring sekelskiftet kämpade för detta och det var saker värda att kämpa för. Allt var och är ju bara av staten och kyrkan påhittade anordningar som vi bara må väl av att undvara. Men hur är det nu i dag, efter mer än ett halvsekels kamp? Vi har i många stycken fått vår frihet men det är ej så många som använder sig av den. Varför?

Begravningar är som de värsta parader med tal och prat till och om den döde, sorgflor och draperingar så man blir svart och ledsen ända in i själen. Kyrkobröllopen har tydligen nu sin glansperiod. Under kyrkans valv vigas de samman, ättlingarna av de kämpar som bragte offer för att deras barn skulle slippa kyrkans makt över sig. Varför? Är det bara för att "det är så rart", de "oskuldsfulla brudarna" kan till och med få den stora nåden att bära kyrkans egen brudkrona. Konfirmanderna kan man ej förbigå. Flickorna är som små miniatyrbrudar. Det är bara fråga om kläder, en mannekänguppvisning.

Bortsett från att allt detta med kyrkans inblandning i vårt privata liv är så utsökt dumt att man kan gråta, så slukar det också stora summor, vilka blir särskilt kännbara för det arbetande folket, och detta får man tålmodigt blott för att man ej kan vika det ringaste från gammal tradition eller för att "andra gör så".

Än en gång. Vad nytta har vi av den frihet vi kämpat oss till då vi inte använder oss av den? Det jag här skriver är också en anklagelse mot mig själv. Barnen är så påverkade av den allmänna opinionen, de måste var precis lika sina kamrater, annars blir de hånade av dem. Min nu vuxna flicka är ej konfirmerad men hon vill än i denna dag inte tala om att hon inte är det. Trettonåringen, sonen min, inser helt och fullt hur dumt det är, men "de andra grabbarna" de skall konfirmeras. "De andra grabbarna" – gent emot dem är mammas argument plattare än något annat. Så har jag lillgrabben på fyra år, han skall väl också fördummas, ty jag förmodar att folk inte är stort klokare tio år framåt än vad det är nu. Jag kunde ju bara förbjuda, men ungarnas anklagelser toge väl aldrig slut. Man står fullkomligt maktlös inför detta förhånande, men kan inte göra sig hörd i kören av de röster som sjunga dumhetens lov.

Jag är ateist. Men om det ändå låg någon gnista av gudatro eller kristlig tanke bakom allt detta i kyrkan, så kunde jag ändå i viss mån respektera det men därav finns litet eller intet. För hur skall det finnas något kristligt eller barmhärtigt i detta att vräka ut så mycket pengar på allt detta jag i det föregående nämnt, att ställa till med så mycket stånd, då våra medmänniskor i de krigshärjade länderna lider en nöd som är så skriande att vi ens kan tänka oss något värre. På två altare offrar människorna till sina gudar. Dumhetens altare och militarismens altare.

Det är tydligen med människorna som med den fångna fågeln i buren som suttit så länge i fångenskap att han, då burdörren äntligen öppnas, ej vågar flyga ut till den fria världen, ut i den doftande skogen, ut i solen. Den kan ej, eller tror sig ej kunna klara sig utan sin bur. Den är ofri men vet det ej, den matas av människorna som håller den fången och tycker det är bra så. Så är det tydligen också med människorna, de matas med vackra ord om gammal god tradition och sväljer villigt. De flesta människor tror ej på något varken på gud eller satan, utan är likgiltiga inför dessa begrepp men de fortsätter dock att omhulda detta gyckelspel som kyrkan driver och som är ett hån mot allt sunt förnuft.

Men "det dagas väl bättre tider" som Fröding skriver i "En fattig munk från Skara":

"Och människan vandrar på jorden om
och ingen vet varifrån hon kom
och ingen vet vart leden bär
och ingen vet vad livet är
Men fram genom långliga strider
då ingen är ond och ingen är god
men bröder som kämpa i onskans flod
de räcker varandra handen att hjälpa fram till stranden".

Astrid Högberg

Naturens egen balans

Den vetenskapliga sakkunskapen arbetar överallt i världen på att återställa det erosion förstört, vare sig det nu är människan eller naturen som farit illa fram. Goda krafter försöker bibringa eftersatta länder bättre brukningsmetoder och avkastningsmöjligheter av jorden. Världsförsörjningsproblemet har blivit en faktor som ej får förbises om vi skall kunna bygga upp en varaktig fred. Därtill önskas att kooperationen vinner ännu större utbredning och håller det hela mer rättvist och ekonomiskt samman. Alla dessa för Österländerna nya odlingsmetoder är naturligtvis behövliga, men om det blir det enda verkliga radikalmedlet återstår att se. Många är de faktorer som spelar in när det gäller både det allmänna försörjningsläget som ett sunt hälsotillstånd.

Den era som nu genomgår världen, inte enbart i mekaniskt-tekniskt hänseende, försöker även att föra in på konstlade vägar då det gäller vår matordning. Det talas ju om att utvinna denna ur kol, trä och andra råprodukter som givetvis till sin natur är vegetabiliska men som saknar det direkt livgivande. Ur detta uppstår en konst-mat-industri som kanske inte alls är så hälsosam och som kanske för med sig en del nya sjukdomar. Vem vet? Den naturenliga odlingsmetoden som en Balfour m. fl. pläderar för i "Levande jord", skulle under ett sådant pespektiv kallas konservativt. Men är det nu så säkert detta? Hur är det, arbetar vetenskapen alltid med naturen för ögonen: ser den de speciella delarnas inbördes sammanhang. Eller vi ställer problemet så: Kommer människorna att kunna leva enbart på beståndsdelar i dessa konstprodukter eller behöver de även de rent naturliga odlingsbetingelserna jämsides med dessa för att hälsotillståndet skall vara gott. Ja, det är en fråga som vetenskapen ännu inte besvarat. Om nu de vetenskapliga laboratorie- och försöksfältsexperimenten med enbart tekniska metoder till sist kan ge männskligheten den rätta nyckeln till hälsa och välstånd.

Den naturenliga odlingsmetoden (varom något nämnts i en tidigare artikel i Brand) bör inte ses som något absurt gammalt betraktelsesätt att odla jorden, utan är även på sakkunnigt håll utsatt för experiment. Det finns en världsorganisation "The Soil Association L D T" som har medlemmar och underavdelningar över hela världen. Försökfarmen New Bells i Suffolk i England stöds av denna organsation men utan kommersiell inblandning. Många är de vetenskapliga auktoriteter som deltar i försöken. Även här i Sverge finns medlemmar av denna organisation, i Moholm, i statens trädgårdsskolor i Söråker och vid försöksskolan Helmershus.

Men, utropar någon, vad har allt detta att göra i en anarkistisk tidning. Jodå, det är förknippat med hela vårt ekonomiska läge och utan goda betingelser kan vi inte bygga upp bättre villkor för oss och framtida generationer. Alla delar av livet hör ihop på något sätt och om nu dessa skall harmonisera är det önskvärt med kunskap om dem.

När Balfour talar om den på sund kost levande Indorestammen i Indien som i tusen år odlat sin jord på samma sätt, undrar man varför detta skall var så svårt att genomföra i den s. k. civiliserade världen. Detta folkskikt i Indien lever huvudsakligast på växter vars lämningar i form av komposteringar återbördas till jorden. Stammen lär vara ett av jordens friskaste folk. Deras metoder prövas nu även av andra och med goda resultat. Potatis odlad på sådan naturberedd jord lär i smak och kvalite överträffa sådan producerad på konstgödslad jord. Frågan är också om vi inte genom boskapen och hästarnas decimering går miste om en hel del värdefulla ämnen som aldrig kan ersättas av konstgödningskemikalier. Är verkligen vår kultur nödsakad att fortsätta på den inslagna vägen med

BRAND

— tidning för anarkistisk propaganda och debatt —

Redigeras av en kommitté

Ansvarig utgivare: G. Högberg

Redaktion och expedition: Vetegatan 3, Stockholm Sö. Postgiro 15 09 82.

Bokförlaget Brand, Vetegatan 3, Stockholm Sö.

Anarkistiska Propagandaförbundet. Kassör: Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede — Postgiro 25 99 23.

Tryckeri AB Federativ — Stockholm 1952

Respektera människan

Vid den av Fredsrådet den 29—30 mars ordnade konferensen framfördes från många deltagare anmärkningar mot att myndigheterna inte brydde sig om bestämmelserna i den förordning som medger rätt för pacifister och andra motståndare till kriget att slippa bära vapen eller att göra annan motsvarande tjänst. Trots att alla de formaliteter, som förordningarna fordra, uppfylldes och trots att föreskrivna intyg om personernas ställning kunde företes så avslog ofta myndigheterna ansökningarna om befrielser från militärtjänst.

I det uttalande som fredskonferensen gjorde krävdes också respekt för människornas åskådning, så att envar, som kan motivera religiösa, etiska eller sociala skäl för sin vägran att göra krigstjänst, också skulle få slippa. Detta är ett rimligt krav.

För vår del instämma vi livligt däri men vi kräva därjämte att envar, som icke anser sig kunna fullfölja påbjuden krigstjänstutbildning, också skall få slippa lämna annat arbete eller tjänst som kompensation för den uteblivna värnplikten. Visserligen är bärandet av vapen det mest motbjudande för alla dessa samvetsömma och det ligger en liten framgång uti att några kan slippa från detta men det är icke tillräckligt. Att göra handräckningstjänst i militärköket eller ute på kaserngården är också att tjäna militarismen och betyder bara att andra människor, som annars fått göra handräckningstjänsten frigöres för vapentjänst. Det är heller inte riktigt att istället för militärtjänsten ligga ute på avverkning i skogen eller att dika ut mossar på order av samma militarism. Man har rätt att fordra att människornas önskan att slippa tjäna krigets gud respekteras helt och fullt och inte bara delvis. Staten eller dess verktyg militarismen har ingen rätt att oinskränkt förfoga över människorna. Detta måste vi hålla på och därför kan vi inte medge att staten skall få taga ut kompensationstjänst för utebliven militärtjänst, lika litet som vi kan medge att staten har rätt att fordra av människor att dessa skall ut på övningsfälten för att lära sig massakera och döda andra människor.

övervägande eller kanske helt konstgödningsmedel?

Städernas befolkning behöver inte tänka på hur de matnyttiga varorna är beskaffade eller framställda, bara de smaka bra och ge näring och kalorier i tillräcklig mängd. Vad de i vissa fall kan förorsaka för sjukdomar eller livsföringsfel gitter dem föga. Hur långt har vetenskapen kommit för att avhjälpa de brister som detta medför. Och hur mycket står det kommersiella i vägen för den effektiva kontrollen av de nya födoämnena? Däruti har forskningen ännu mycket delade meningar så att det endast är ett litet fåtal förunnat att kunna skilja det skadliga från det hälsobringande.

Det som förstörs genom krig, rofferi och oegentlig ordning och sålunda stulits ur jorden måste på ett eller annat sätt återställas för att vi skall få jordbalans. Det människan tar ur jorden kan visserligen inte hundraprocentigt tillbakages men med andra metoder kunde skadan bli mindre

Hela vår tekniska tid är inställd på slöseri och maskinerna som hjälper oss till en bättre standard har även en destruktiv inverkan på naturen. Och den erosion som människan åstadkommer genom missbruk av jorden är kanske lika farlig som den hotande atombomben. Det är sant att vi även i naturen påträffar sjukdomar och missbildningar orsakade av miljörubbningar och näringsförhållanden men mycket är också orsakad av de rubbningar människan åsamkat den. Växelverkan har då upphört att fungera tillfredställande.

Att den auktoritära forskningen söker lösa problemen och ersätta en del av det förlorade är gott och väl. Kromosonexperiementen och mycket annat är upptäckter som människan gjort. Allt detta fanns visserligen förut men människan särskiljer det och plockar ut till sin fördel och lösgör sålunda delarna från sitt rätta biologiska sammanhang. De olika forskarna är så begeistrade av sina speciella uppgifter att de mister kontakten med varandra. Det fordras oerhörd kraft till att förstå alla dessa uppgifters sammanhang i dess biologiska förlopp och framförallt fordras det samarbete. Men det ljusnar och en del vetenskapliga tänkare sträva nu efter att slå in på rätt väg.

Agrarbiologerna har gjort den upptäckten, att vattnets värde förstörs genom turbinerna, så att till exempel på ängar som vattnats med dyligt turbinvatten, där blir gräset efter kort tid syrligt. Andra forskare påstå att cancer skulle vara mera utbredd på eroderade områden. Att balansen på något sätt är rubbad syns mer än väl, trots den stegrade åldergränsen som bara är ett litet plåster på de latenta störningarna som vi bär inom oss tillika med de nervösa åkommor tekniken bestått oss med. En medicinsk antropologi låter oss förstå att inte bara vår moral, vår religion, vår syn på världen o. s. v. är formade efter vårt kulturmönster utan också våra sjukdomar.

Så länge den kapitalistiska delen av mänskligheten är inställd på rustningar och regeringar låna sin medverkan till detta blir det ytterst svårt för människorna och de uppbyggande krafterna inom dessa att göra sig tillräckligt hörda. Tekniken i sig själv är i stort sett inget fel på, men på dess nedrivande och förstörande inverkan på naturen och dennas tillgångar samt på det sätt människorna handhar denna teknik. Det fordras en ny syn på förhållandena, en tolerans och ett annat tänkesätt överallt i världen om balans skall åstadkommas mellan de olika delarna i naturen. Men skall krigen fortsätta som hitintills och naturtillgångar vårdslösas även i fortsättningen så kommer jorden att utarmas. Jag tror aldrig, att den vetenskapliga hjälpapparaten med konstlade medel kan på ett tillfredsställande sätt ge mänskligheten hälsa och harmoni.

Sven Dal.

"Ordet gud är ursprungligen identisk med ordet avgud, och båda dessa ord betyda "den gjutne" Gud är av människorna frambragt produkt. som vinner liv, drar till sig människornas liv och blir slutligen mäktigare än människorna själva.

(Gustav Landauer)

"Vad angår oss parlamentvalen?" ...

"Skola vi tro, att vi arbetare behöva representanter för att ernå vad vi vilja? Jag säger nej denna åsikt är falsk, vi måste hjälpa oss själva."

(Gustav Landauer)

Till VÄSTER-VÅG
den 5—6 juni

Väst-Sverges anarkister ordnar sin sedvanliga "kamrat-träff" lördagen den 5 och söndagen den 6 juli å sommarhemet Väster Våg, Askrim.

I likhet med föregående års "träffar" blir programmet omväxlande.

Söndagen den 6 juli kl. 12 kommer Gunnar Lundstedt att kåsera om "Haga ungsocialister genom tiderna". Då Lundstedt torde vara en av de förnämligaste kännarna av ungsocialismens insats i Göteborgs arbetarerörelses historia torde det bli en högtidstund för såväl ung som gammal att åhöra denna föreläsning.

"Gamla-Ungsocialister" inbjudes speciellt att deltaga, var och en har minnen från Ungsocialismens-Sturm- und Drangperiod.

Kamrater från hela landet, väl mött på Väster Våg den 5—6 juli 1952

Göteborgs anarkister.

Militarismen är en av kapitalismens stödjepelare, en institution som verkar förråande på grund av sitt förakt för människoliv och därför också frihetsfientlig.

APF

Till agitation för anarkismen

Nu när vi står inför sommaren har vi alla ökade möjligheter till agitation för vår rörelse och för våra idéer. Varje anarkist bör också utnyttja dessa möjligheter till att bringa ut våra idéer till människornas kännedom.

Där vi har klubbar eller flera enskilda medlemmar bör dessa organisera upp cykelpatruller som far ut och affischerar samt säljer Brand och vår litteratur. Bearbeta också personer som visar sympati för vår rörelse så att också dessa rycks med i arbetet.

Där sommarfester ordnas går det lättare än annars att sälja Brand och därefter komma till tals med folk. Försök samla ihop några intresserade, kanske det går att bilda en ny anarkistisk klubb på någon plats.

Till arbete låtom oss gå!

Anarkistiska Propaganda Förbundet
VU

UDDEVALLA

Anarkistiska Föreningen höll möte hos skräddarmästare J. Lövendahl och som vanligt sköttes ordförandeklubban av kamrat Hedén. Av kvartalsrapporten framgick att kassan visade överskott. Förbundets namn behandlades och beslöt föreningen att hos förbundets VU hemställa att namnfrågan går ut till debatt bland de anslutna föreningarna. Uddevallaföreningen önskar för sin del ändra det nuvarande namnet Anarkistiska Propaganda Förbundet till Ungsocialistiska Förbundet, det gamla namnet som av många anses hade god klang.

Gösta Olsson refererade Tage Lindbloms bok "Efter Atlantis" som ju även förmedlats genom Frihetliga Bokgillet. Boken är bra men några felaktigheter förekommer dock.

J. K. N.

Ekonomisk diktatur

Hela Kubas ekonomiska liv är beroende av om USA köper eller inte köper den kubanska sockerskörden och av vilka priser USA bestämmer sig för att betala.

USA är den största köparen av kaffe och har tvingat Latinamerika till en överenskommelse som ger USA rätt att bestämma försäljningskvoten för varje land.

Genom denna sin ekonomiska makt dikterar USA villkoren för de övriga länderna i Amerika och större delen av Central- och Sydamerika samt öarna i haven äro beroende av USA:s villkor, vilket inte minst den arbetande befolkningen får vidkännas genom de hårda betingelser under vilka de arbeta.

SYNDIKALISMEN och ANTIMILITARISMEN

II.

I en artikel om "Den direkta aktionen" i "Syndikalisten" nr 35 1912 förklarade den italienske syndikalisten Alcesta de Ambris: "Till vår strid mot staten hör också striden mot det som är statens närmaste stöd: *militarismen.*

Syndikalisterna måste med nödvändighet vara antimilitarister, men vår antimilitarism vilar ej på samma grunder eller samma löjliga sentimentalitet, som den borgeliga fredsrörelsen. Vår antimilitarism har sin förklaring i det faktum, att arbetarna i militarismen icke kan se annat än ett medel att förtrycka dem och dränka deras rättmätiga krav i blod samtidigt som den användes för bourgeosins mest raffinerat brottsliga utsugning, då soldaterna (som också är proletärer) tvingas till kolonialkrig". D. v. s. till kapitalisterna kamp om marknaderna, naturtillgångarna och livsrummen.

År 1921 skrev Ragnar Casparsson, som påföljande år blev tidn. Arbetarens red. sekr., i en broschyr "Syndikalism och reformism" på tal om syndikalismens ställning till militarismen:

"I konsekvens med hela sin syn på de samhälleliga problemen är de (syndikalisterna) antimilitarister och bekämpa militarismen med alla till buds stående medel.

Syndikalismen vill framför allt hos de unga värnpliktige ingjuta en socialistisk anda och livsåskådning, soldaterna måste väckas till insikt om att de är intimt befryndade med den klass, som slavar för lön i fabriker, i gruvor och på fält... med vilka de skola göra gemensam sak, i stället för att gå kapitalisternas ärenden på befallning av sönerna till samhällsklasser, som är förklarade fiender till lönearbetarnas emanicipationssträvanden. Genom att upplysa soldaterna om arbetarklassens strävanden och syftemål skall militarismen paralyseras, göras obrukbar för sina uppgifter. De kommenderande generalerna skola en dag finna, att inte ens hären står mellan det kapitalistiska samhället och den revolterande arbetareklassen Staten skall vara maktlös, emedan dess makt endast är fiktiv, sedan den icke längre kan appellera till den militära organisationen för privilegiernas skydd".

I en artikel om "Militarism och socialism" i "Syndikalism" 1927 gav Albert Jensen besked i denna fråga på ett sätt som gärna inte kan missförstås. Han skrev:

"Syndikalismens ställning till militarismen sammanfaller varken med bolsjevikernas eller socialdemokraternas. Syndikalismen är bättre skyddad mot villfarelser, därför att den först och främst lever och verkar på det ekonomiska området... Gränslinjen är icke här politisk och nationell men ekonomisk och internationell: den går mellan arbetarklass och kapitalistklass.

För syndikalismen är det egna landets såväl som andra länders kapitalism f i e n d e n, som skall bekämpas. Det egna landets arbetare tillsammans med alla andra länders arbetare konstituerar en klassarmé, som utan hänsyn till de politiska gränserna måste bekämpa kapitalismen internationellt.

Syndikalismen är en internationell klasskampsrörelse. Därför blir dess kampställning alltid lätt att hålla klar. Varje samverkan med det egna landets borgarklass emot ett annat lands folk, därmed mot detta andra lands arbetarklass, blir ett förräderi mot internationalismen, mot klasskampen och mot socialismen,"

I det föredrag om syndikalismen som Rudolf Rocker höll på några platser här i landet 1929 förklarade han:

"Liksom syndikalismen är fiende till varje form av nationalism är syndikalismen också motståndare till varje form av militarism. Militarismen är, jämte massans okunnighet, det starkaste bålverket för den kapitalistiska våldsregimen. Syndikalismen lägger därför stor vikt vid den antimilitaristiska propagandan..."

Sådan är trots allt den nakna sanningen: "M i l i t a r i s m e n är, det starkaste bålverket" för den kapitalistiska ordningen. Alla syndikalister bör veta att det är på det sättet. Gör de, som gäller som syndikalister, vad som dem ankommer för att avlägsna dessa bålverk för kapitalismen?

Rocker säger också att syndikalismen är motståndare till *"varje form* av militarism". Är detta riktigt? Slogs inte de spanska syndikalisterna med hjälp av vapen och de militära resurser, som stod dem till buds under inbördeskriget? Visst gjorde de det. Men, de gick inte till angrepp mot kapitalismen med vapenmakt! De behärskades inte av tanken att kunna omdana samhället med vapenmakt! De sökte endast f ö r s v a r a den ställning som de med andra medel redan hade uppnått med de medel som stått dem till buds när de blev angripna med vapenmakt! I den angripnes självförsvar ligger inget erkännande av militarismen, det väpnade våldet, som medel i arbetet på samhällets omdaning. Syndikalismen ställer sig avvisande både till användning av den av staten upprätthållna militärmakten inklusive polisen hemvärnet och tanken på en milis eller "folkbeväpning" i klasskampen. Den vill eliminera den militärmakt som finns och varken erövra den för egna syften eller skapa en annan militärmakt för att bekämpa den statliga. *(Forts. på sista sidan.)*

KVINNOR OCH MÄN: INGA BETÄNKLIGHETER...

+ De regerande herrarna låter regna "manna"? Fem kronor per dussin porto inräknat. Handelsmagasinet, Östergatan 32, Vänersborg.

Arbetarna kastas över gränserna

(IAA) Cirka 40.000 mexikanska jordbruksarbetare befinner sig för närvarande i den belägenheten att de kastas fram och tillbaka över gränsen mellan Förenta staterna och Mexico. USA har registrerat dem som sådana, vilka skall sändas tillbaka till sitt land emedan den hittillsvarande överenskommelsen mellan USA och Mexiko beträffande dem upphört att gälla. Från mexikansk sida har förklarats att Mexiko inte kommer att föra vidare förhandlingar om en ny överenskommelse innan USA:s kongress beslutar vidta rättsliga åtgärder mot de arbetsgivare i USA som kontrakterat de mexikanska arbetarna på villkor som sedan inte hållits.

Under februari månad i år infångade immigrationsmyndigheterna i Los Angeles-området omkring 17.000 mexikanska kreatursdrivare och ytterligare 15.000 infångades i San Antonio-området i Texas. De flesta av dessa blev omedelbart skickade över gränsen, men många kom snart tillbaka. De stora ranch-ägarna i USA:s sydstater har ingenting emot att sysselsätta dessa mexikanska arbetare på sina kreatursranscher då de kan leja dem för betydligt mindre än stipulerade minimilöner.

✣

När folk läser B. Travens Dödsskeppet eller hörde hans pjäs i radion nyligen var det nog många som ställde sig tvivlande ifråga om systemet med smugglingen av folk över gränserna. Men så går det tydligen ännu till på vissa håll ute i världen.

PRENUMERATION

Till dem som ej insänt prenumerationsavgiften för år 1952 kan detta göras lättast och bekvämast på det i tidningen bifogade inbetalningskortet.

Frihetliga Bokgillet

är bokläsarnas egen förlagsorganisation. Det är ett försök att förverkliga konsumentkooperativa idéer på bokproduktionens område. Bokgillet ska utvecklas till en organisation där bokläsarna-medlemmarna har ett direkt inflytande över bokproduktionen.

Bliv med!

Närmare upplysningar erhåller du från

FRIHETLIGA BOKGILLET
Barnhusgatan 12, 2 tr. ö. g.
STOCKHOLM 1.

Undertecknad önskar uppgifter om bokprogram och avgifter.

Namn: .....

Adress: .....

Postadr.: .....

REDOVISNING
över inkomna medel till BRANDS stödfond

Viktor Hallberg, Göteborg, 10:—; G. Sundin, Värtan, 2:—; Gustav Staf, Stockholm, 50:—; Henning Johansson, Eskilstuna, 10:—; Gustav Svedell, Stockholm, 5:—; Tyko Johansson, Hofors, 3:—; K. J. Olsson, Stockholm, 5:—; Uno Johansson, Stockholm, 10:—; H. Lindell, Huddinge, 2:50; Nils Björklund, Bromma, 5:—; Elis Boman, Stockholm, 2:—; Helge Öman, Stockholm, 2:—; Erik Öhman, Stockholm, 5:—; Martin Åberg, Karlskoga, 10:—; Anders Dahl Askersta, 10:—; Oskar Nykvist, Sveg, 100:—; Eina Tillman, Hägersten, 5:—; A. E. Nylund, Tossene, 5:—; Inga och Gustav Lövqvist, Gävle, 5:—; Signe Jansson, Stockholm, 10:—.

Till dem som givit Brand sitt stöd vårt varma tack. *Expeditionen.*

Medel avsedda till Brands stödfond kan insättas på postgirokonto 15 09 82, Brands exp., Vetegatan 3, *Stockholm Sö.*

Prenumerera på B R A N D!

PRIS KR. 1:50 PER ÅR.

ANARKISTISK LITTERATUR!

G. H:son Holmberg:
Anarkismen ..... 2:—
Arbetarklassen och syndikalismen 1:25

Peter Krapotkin:
Franska revolutionen. 2 delar. Per del ..... 2:—
Erövringen av brödet 2:50
Den moderna staten 1:25
Den anarkistiska verksamheten under revolutionstider 0:25
Den anarkistiska kommunismen 0:10

Camillo Berneri:
Krapotkin och federalismen 0:50

Albert Jensen:
Errico Malatesta. Ett utvecklingsskede. Från republikan till revolutionär anarkist 0:75

Rudolf Rocker:
Socialdemokrati och anarkism 0:25

Augustin Souchy:
Socialism och diktatur 0:25

C. J. Björklund:
Morgondagens socialism 0:25
Jag tror inte på våldet 0:50

BRANDS FÖRLAG
Vetegat. 3, 1 tr. ned STOCKHOLM Sö. Postgiro 15 09 82

ANARKISMEN

En analys av begrepp och olika riktningar inom anarkismen

II.

Trots många motsägelser Mikael Bakunin gjorde sig skyldig till kan man i hans uttalanden dock utläsa en bestämd åskådning om hur samhället enligt hans mening bör vara ordnat. Han företrädde sålunda bestämda meningar om *hur äganderätten bör vara ordnad, om hur arbetasresultatet bör fördelas och i frågan om hur styrelsesättet bör lösas.* De ståndpunkter han företrädde i dessa frågor är i samtliga fall oförenliga med den *individualistiska* anarkismen såväl som med Proudhons *mutualistiska* anarkism som med den *kommunistiska* anarkismen.

Ur den motsättning som under slutet av 1840- och början av 1850-talen rådde mellan Louis Blanc' och hans lärjungars "etatism" eller statssocialism och Proudhons och hans lärjungars "mutualism" (samliv mellan enskilda organismer av olika slag, vilka uppstår genom fullständigt obegränsad, s. k. "vild frihet" hos den som bildar desamma), föddes idén om den *kollektiva* äganderättsformen (till skillnad från den enskilda såväl som samhälleliga), som grundval för en ny och speciell samhällsåskådning.

Vid den första Internationalens tredje kongress (Brüssel 1868) förelåg ett förslag till uttalande från generalrådet, om att jorden skulle göras till gemensam egendom. I motiveringen till förslaget hette det bl. a., "att den sociala utvecklingen gör det till en social nödvändighet, att den odlingsbara jorden övergår till gemensam egendom och att jord upplåtes till arbetarebolag under analoga garantier för samhället och brukarna av den, som fordras i avseende på gruvor och järnvägar", om vilkas nationalisering Internationalen fattade beslut vid sin föregående kongress (Laussanne 1867).

Till detta förslag reste Proudhons lärjungar med Tolain i teten oförsonligt motstånd. "Trots faran att anses reaktionär, försvarade Tolain den individuella äganderätten till jorden, och lyckades också få förslaget bordlagt till nästa kongress. Det var därför upplagt för en oförsonlig drabbning i denna fråga vid den kongress, som hölls i Basel 1869.

Proudhons lärjungar, främst representerade av Tolain och Langlois, krävde att det vid Brüsselkongressen framförda förslaget om gemensam äganderätt till jorden skulle förkastas. Den senare hävdade bl. a.:

"Socialismen går sitt nederlag till mötes om man här stöter ifrån sig lantbruksbefolkningen, genom att vidhålla de förslag, som utan dess hörande eller rådfrågande upptogs i Brüssel... Staten som kollektiv ägare till jorden blev en stat, som med våld tvang folk att arbeta... Är verkligen detta resultat så avundsvärt, att man därför bör uppoffra friheten?" Och Tolain förklarade utan omsvap:

"Eder kollektivitet är en obekant abstraktion och ändå viljen ni påtvinga oss den. Individen är det enda verkliga och allt som är hinderligt för dennes fria utveckling är dåligt. Hos varje människa finna vi en önskan att vara sin egen herre och njuta av sitt oberoende. Om ni viljen tillskriva den enskilda äganderätten alla mänsklighetens olyckor, förväxlen ni orsak med verkan. Skulle "kollektiviteten" förstå att producera bättre och nyttigare än individen? Har icke det enskilda initiativet givit anledning till varje framåtskridande?"

Mot detta resonemang invände Mikael Bakunin, som för första gången var ombud i Internationalens kongresser:

"Jag önskar att den kollektiva besittningens principer må tillämpas icke blott i avseende på jorden, utan på all slags egendom, genom en social likvidering, och med social likvidering menar jag upphävande av den politiska och juridiska staten. Kollektiviteten utgör individens grundval, och den individuella egendomen är intet annat än det orättfångna besittningstagandet av det kollektiva arbetets frukter."

Att man vid denna kongress inlade två olika, oförenliga meningar i ordet "kollektivism", var uppenbart. Sålunda hävdade Cesar de Paepe att "enligt det kollektivistiska systemet är det icke staten eller kommunen, som är direkt arbetsgivare, staten förbehåller sig högsta tillsynen, men överlämnar ledningen av arbetet åt kooperativa föreningar under vissa villkor, erläggande av ett arrendebelopp, garanti för för att egendomen bibehålles i gott skick etc. på grundval av väl avvägda och rättvisa föreningsstatuter". Dessa skulle icke blott garantera de kooperativa föreningarna deras arbetsresultat, utan även tillförsäkra envar hela avkastningen av hans arbete." Mot att staten skulle äga jorden invände Bakunin, att "jag fordrar förstörandet av alla nationella och territoriella stater" och enligt hans mening var, som han uttryckte sig i annat sammanhang, även "kommunen en stat i miniatyr". Av detta framgår, att Bakunin med "kollektivism" menade de "arbetarbolag" varom man talade vid den föregående kongressen, och att, som Emile de Laveleye uttrycker sig, "den nya samhällsorganisation, varom kollektivismen drömmer förutsätter, att jordbruks- och industriföretagen skulle överflyttas på autonoma kooperativa föreningar. Bakunin använde för sin del uttrycket "arteler". Den mening han inlade i ordet "kollektivism" är därför odiskutabel. "Artel" är den ryska benämningen på kooperation med hänsyftning på produktionsföretag organiserade som Robert Owens och har sitt ursprung i medeltidens skrå- och gillessystem.

Vill man studera den positiva sidan i Bakunins tankegång får man hålla sig till de spanska och italienska sektionerna av Internationalen. Särskilt i Spanien, där verksamheten tidvis kunde bedrivas mera öppet än i Italien, och där Bakunin mer än någon annan satte sin prägel på rörelsens idéinnehåll.

Internationalens verksamhet i Spanien "var uteslutande grundad av anhängare av Bakunins idéer, av vilkas anda den var fullständigt inspirerad", säger Arnold Roller, som ägnat Bakunins verksamhet där ett särskilt studium. "Grundtanken hos den av bakunistisk anda inspirerade spanska Internationalen utmynnade i: besittningstagande av produktionsmedlen, bergverken och jorden genom fackorganisationerna; konsumtionen skulle i det framtida samhället regleras enligt principen: "Åt var och en efter hans arbete!" Redan vid sin första kongress, vilken hölls 1870, beslutade den spanska sektionen:

"Kongressen anbefaller alla sektioner av Internationalen att förkasta den aktion som har till mål att genomföra den sociala omgestaltningen med nationella politiska reformer och uppfordrar den i stället att förlägga hela sin verksamhet på fackföreningarnas federativa organisation såsom det enda medlet att hemföra segern åt den sociala revolutionen. — Denna federation är arbetarnas verkliga representation och måste genomföras utan all slags politisk inverkan."

Kongressen i Barcelona tio år senare beslöt:

"Vår organisation, som är rent ekonomisk, skiljer sig från och står i motsats till alla borgare- och arbetarepartier, ty medan dessa organiserar sig för att erövra den politiska makten organisera vi oss med syfte att reducera de bestående politiska och juridiska statsformerna till blott ekonomiska funktioner och i deras ställe införa en *fri federation av fria producenters fria föreningar.*

Av detta följer, att vi är motståndare till varje parlamentarisk politik och utpräglade anhängare av ekonomisk kamp och förstörande av alla monopol och privilegier..."

Efter att den kupp inom Jura-federationen, för vilken Krapotkin kom att bli den ledande, hade antagit kommunen som grundorganisation och börjat kalla sig kommunistiska anarkister, förklarade den spanske underhusledamoten Lostaus med hänsyftning på detta att den fria, autonoma kommunen är Internationalens slutmål. Häremot invände "La Emancipation", kollektivisternas organ: Kommunalförvaltningen är även en auktoriserad stat om än i miniatyr... vi erkänner som organisation endast den fria federationen av fria lant- och industriarbetarföreningar."

Denna invändning gjordes 1871. Vid kongressen i Sevilla 1882 rapporterades emellertid, att de fackliga föreningarna på respektive platser redan förenat sig i inte mindre än 218 lokala federationer eller samorganisationer. "Efter denna tid rasade i Spanien en strid mellan kollektivister och kommunistiska anarkister — ända till dess kollektivisterna så småningom försvunno och alla anarkister i Spanien kallade sig kommunistiska anarkister", säger Roller, troligtvis med någon överdrift. Så mycket är dock säkert, att den tidens anarkister i Spanien övergick från den kollektivistiska till den samhälleliga egendomsformen efterhand som de kom till insikt om att det inte är möjligt att avskaffa utsugningen genom att de, i respektive företag verksamma, tillerkännas äganderätten till desamma. Den kollektiva äganderätten skulle utmynna i en vida farligare arbetarebolagskapitalism än privatkapitalismen.

Individuellt medlemskap

Då vi fått ett flertal förfrågningar om individuellt medlemskap i Anarkistiska Propagandaförbundet, vill vi meddela, att individuellt medlemskap kan erhållas av intresserade kamrater, som ekonomiskt vill understödja vår rörelse och den frihetliga propagandan men som är bosatta på platser där vårt förbund inte har någon klubb eller förening. Avgiften är endast 75 öre pr månad.

Skriv till förbundets kassör Josef Ström, Bagarmossvägen 13, Enskede, som lämnar alla önskade upplysningar.

Alla stå vi vid randen

Alla stå vi vid randen till det stora
oupplösliga mörkret
till den eviga tystnadens natt
En fläkt av evighetens vind
bär allvarets stumma mask
och det omutligas blinda svärd
Alla stå vi vid randen
till den eviga förbrödringens natt.

GUNNAR BERGQUIST.

Krigstjänstvägrare

Den 28 maj fördes tjugo samvetsömma, som hänvisats till s. k. civilarbete, till Vårdsätra egendom i Uppland där universitetets skogsförvaltning har avverkningar. De tvångsförflyttade voro samtliga medlemmar av sekten Jehovas Vittnen och hade dessförinnan förklarat sig förhindrade att bära vapen eller att på något sätt deltaga i krigiska övningar.

Syftet med hänvisningen till skogsarbetet var — enligt de demokratiska myndigheternas mening, att "pröva deras arbetsvillighet". Man satte därför en yxa i deras hand och beordrade dem att kvista en nedfälld gran. Samtliga nekade då de anser att staten vare sig har rätt att av någon kräva vapentjänst eller då detta nekas, annan tjänst som någon sorts ersättning för den uteblivna militärtjänsten. Efterspelet kommer givetvis vid rättvisans skrank.

Anarkistiska arkivet

Eugen Relgis, bibliotekarie för BAIA (Internationella anarkistiska biblioteksarkivet i Montevideo, Urugay) har meddelat oss att han för bibliotekets räkning mottagit sex paket innehållande litteratur, tidningar och affischer som sänts till arkivet från Brands förlag. Även från Anarkistiska Esperantogruppen har arkivet fått mottaga arkivexemplar av gruppens litteratur och dyl.

Det internationella arkivet i Montevideo gör goda framsteg. Gåvor har mottagits från många håll och de samlingar av anarkistiskt litteratur man nu lägger upp kan i framtiden bli till stor nytta.

Prenumerera på BRAND

Sveriges enda anarkistiska tidning.

Utkommer med minst 4 nr per år.

Pris kr. 1:50 per år.

BRAND, Vetegat. 3, Sthlm Sö.
Postgirokonto 15 09 82

IAL:s arbetsläger

Internationella arbetslag (IAL) heter den svenska ungdomsorganisation, som söker göra en direkt insats i arbetet för samförstånd genom att sammanföra unga människor från skilda miljöer, yrken och länder. Även i år inbjuder IAL till arbetsläger med praktiskt arbete och gemensamma studier av samtidsfrågor.

Under de gångna åren har IAL sänt svenska deltagare till egna läger i Sverge, Finland, Norge och Tyskland samt dessutom till läger i de flesta västeuropeiska länder, USA samt Mexiko i samarbete med liknande utländska organisationer. Lägrens arbetsuppgifter anpassas nu liksom tidigare efter hjälpbehovets art och deltagarnas speciella förutsättningar: jordbruks- och byggnadsarbete, röjningsarbete och sociala uppgifter. Vid sidan av de praktiska uppgifterna förekommer i lägren studiearbete med föreläsningar och diskussioner samt kamratlig samvaro och utflykter.

På IAL:s eget sommarprogram står främst ett arbetsläger på Stensunds folkhögskola i närheten av Trosa i Södermanland. Detta läger startade den 1 maj och kommer att fortgå till slutet av augusti. Arbetsuppgiften blir att renovera baracker, gräva vattenledningar och iordningsställa två parkeringsplatser. Från slutet av juni till mitten av augusti ordnas ett läger i finska Lappland, där lägerdeltagarna får arbete med landröjning åt nybyggare. Vidare planeras ett läger i Tyskland under juli och augusti. Laget kommer där att arbeta tillsammans med flyktingar.

Förutom till dessa egna läger sänder IAL deltagare till läger i så gott som hela Västeuropa.

Lägren är öppna för både manliga och kvinnliga deltagare från 18 år och uppåt. I några läger kan dock plats beredas för deltagare som fyllt 16 år. Lägerdeltagarna erhåller ingen kontant lön för arbetet men får fritt vivre under lägertiden.

IAL är partipolitiskt och religiöst obundet.

Den som är intresserad av att delta i något av sommarens läger kan för vidare upplysningar och anmälning vända sig till Internationella Arbetslag, Sekretariatet, Herkulesgatan 22, Stockholm.

Internationell krönika

Francoterrorn som nyss bland annat ledde till avrättning av flera anarkister och syndikalister i Barcelona har utlöst en omfattande proteströrelse över hela världen.

Den syndikalistiska federationen i England befinner sig sedan en tid tillbaka i livlig verksamhet. Det var dessa kamrater som inledde protestaktionen mot en spansk danstrupp som under den spanske ambassadören Miguel Primo de Riveras beskydd skulle gastera på Stollteatern i London. Buntar med flygblad kastades ut över mängden under ropen "Ned med Franco!" Franco — mördaren!" "Död åt fascismen!" m. m.

I London har en kommitté bildats för att rädda offren av Francos blodsterror. Häri ingår Fenner Brockway (parlamentsledamot) Desmond Donelly (lokal sekr. i gruvarbetarnas union) Walter Padley MP (Ordf. i distributionsarbetarnas union) Bob Edwards (generalsekr. i de kemiska arb. union) Dick Beech (red. för "The Cheminal Workers") Mrs Laski (änka efter prof. Harold Laski).

Kommitténs syfte är sammanfattad i fyra punkter vari kortfattat ingår att publicera vederhäftiga vittnesbörd om alla fall av francoterror samt om polisär och politisk förföljelse; att ge juridiskt bistånd åt personer som direkt eller indirekt anklagas för politisk aktivitet gent emot Franco; att påverka myndigheter, organisationer och den allmänna opinionen i England att ge allt bistånd åt de förföljda och anklagade eller redan dömda i Spanien samt slutligen att skaffa ekonomisk hjälp till alla åtgärder för att bringa offren för francoterrorn hjälp. Sekr. i kommittén är Mrs. S. Clements.

Sverges anarkister måste som en man sätta in maximum av energi för att stödja proteströrelsen mot Francoterrorn. Ned med Franco! Ned med fascismen!

✣

I en lång redogörelse i IAA:s presstjänst nr 5 behandlas Strassers "Svarta fronten" som nu återuppstått i Tyskland under bistånd av den franske fascisten De Gaulle. Samarbetet mellan de franska och tyska nazisterna är intimt och kommer att bli mycket farligt om icke frihetens krafter sammansvetsas i ett gemensamt block för att samfällt slå ned och förinta fascismen var den än uppträder.

✣

Konkurensen om världens livsmedelstillgångar skärps. Sålunda skriver Roland Dudley i engelska Times att Australien, som tidigare kunnat exportera livsmedel snart kommer att bli tvingat att importera livsmedel. Härvid kommer Australien att konkurrera med England om livsmedelsexporten från New Zeeland. Samtidigt som han påpekar att livsmedelsexporten från Argentina kommer att ytterligare minska säger han att den hastigt växande afrikanska befolkningen kommer att ta i anspråk varje stegring som kan åstadkommas beträffande livsmedlen där. Samma utveckling (kanske mera våldsam) äger rum i de asiatiska länderna. Livsmedelsleveranserna från Ryssland betraktar han som en osäker nämnare för framtiden samt kommer in på Japans och Tysklands stegrade behov av livsmedelimport. Allt talar sålunda för att striden om livsmedlen hårdnar och kommer att vålla starka slitningar mellan nationerna och kan till och med bli orsaken till utlösningen av tredje världskriget. Han målar framtiden i mörka färger och tror att folket i England får bereda sig på stora försakelser om inte direkt svält. Men han rekommenderar betydande utvidgningar av den inhemska livsmedelsproduktionen och medlen finns och ett av dem är att England bör lägga ner stora kapital på denna, ty annars menar Dudley är de pengar landet kastar ut på militarismen fullständigt bortkastade om inte soldaterna och arbetarna har tillräckligt med mat.

Med andra ord: militarismen slukar så stora belopp att själva underlaget för meningen med ett "försvar" rycks undan. Den sociala nöden och den fysiska döden genom svält står som ett hotande spöke vid de civiliserade ländernas synrand! Allt för militarismen! Inget åt folken — är dess paroll!

✣

Väldiga strejkaktioner pågår överallt och arbetarna måste uppbjuda all sin styrka för att slå vakt om sina intressen som hotas i grunden genom den omänskliga utsugningen och de våldsamma upprustningarna i världens alla stater som nu gör anspråk på att få härska över planeten.

Maktkampen har planetarisk räckvidd. Öst står mot väst. I denna malström befinner sig arbetarklassen någonstans mitt emellan, men inkapslade i staternas och regeringarnas maktpolitik står de klavbundna till händer och fötter och den egna kampen för högre mål kommer till korta på grund av splittring och oenighet. Någon globial syndikalisering har icke inträtt arbetarna emellan; splittrade och rådvilla lyssnar de på ledare som också i de flesta fall är identiska med regeringarna.

I Mexico strejkar sålunda arbetare för att en guvernör i Oaxaco uppträtt på ett sätt som arbetarna fann omänskligt. Regeringstrupper utkommenderades som förklarade: "Våld kommer att mötas med våld." Arbetarna demonstrerade fredligt sina önskningar; regeringen svarar med att tillkalla trupper för att hålla arbetarna i schack. Typiskt som överallt annorstädes.

I Hammond, Indiana, USA etablerade arbetare i majsproduktionsfabriker en "vild" strejk och stängde in ett 100-tal arbetsledare som bevakades av ett 60-tal strejkvakter "dag och nytt". CIO-fackföreningen trummade samman ett "nödfalls-möte" och lyckades klara av förhandlingarna, men under tiden hölls arbetsledarna inspärrade under förklaringen "att de inte skulle kunna gå in igen" ifall de försökte bryta sig ut! Det hårdnar i spelet lite varstans.

I Tokio, Japan, utbröt omfattande oroligheter 1 maj. 300.000 demonstrerade, mest fackföreningsfolk, riktade sig mot regeringen Yoshidas politik. Det japanska folket är uppretat på remilitariseringen av Japan. Man har på känn att landets nya upprustning och de nya miljonarméerna har den uppgiften att bli en del i ett kommande krig mot Sovjetunionen i dessa områden.

✣

IAA:s presstjänst, som har informationer om dessa strejker och händelser meddelar också att en grupp hamnarbetare i Jersey City, USA har slutfört en strejk som hade sin orsak i ett orättvist avskedande.

✣

Den franska kolonialpolitiken i Tunisien har lett till skärpning av tillståndet mellan den franska staten och det tuniska folket. Folket i Tunisien utplundras efter konstens alla regler, är nedtryckt, fattigt, utarmat och orättvisorna skria skyhögt och utgör en skam för det franska folket enkannerligen dess arbetarklass, som gett sig det politiska tjattret i våld och tror sig i bolsjevismen ha funnit en frälsarkrans för sin frihetskamp. Man glömmer att deras land med maktens hjälp begår försyndelser mot ett folk som kämpar för sin frihet, t. ex. Tunisien.

Utsugningen i Japan har skärpts. Med USA:s hjälp har den gamla japanska kapitalismen åter kommit till makt och heder. Alla arbetare är eniga om motstånd mot krig och militarism, men regeringen framhärdar i sin krigspolitik och kan göra det tack vare det starka stödet från USA:s krigskapitalism. Samtidigt undertryckes församlings- och tryckfriheten liksom att arbetarnas fackliga organisationer undertryckas. Kommunisterna söker skära pipor i vassen genom denna det japanska folkets bestämda inställning mot krig och militarism, men det japanska folket låter sig ej bedras av Sovjets hantlangare.

I krets av vitterhet

Jag drömde jag satt
i en ring av vise män
och talte till dem om världsalltets gåta.
Om universiums outgrundliga gåta
som vi sökte analysera.

Jag såg vithårig vitterhet
som ivrigt kommenterade
min revolt mot sofismen.
Jag såg vita, darrande händer
som gestikulerande sökte övertyga mig,
liksom ville de forma de ord
som på mig verkade oformliga.

Jag har således suttit
i en samling av vitterhet
och talt till dem på mitt språk.
Vid ett tillfälle på ett dygn
har jag varit i kamp mot sofism
och vitterhet i deras inre cirklar!
— Vid min fåfänglighet,
jag kände mig lycklig!

G. L.

KLAS PONTUR ARNOLDSON — 1844—1916 — var järnvägsman och skriftställare. Den 27 jan. 1887 behandlades i riksdagen en motion av honom om rätt till utträde ur statskyrkan. Det dröjde 65 år innan hans förslag gick igenom.

Arnoldson var med 1893 och bildade fredsföreningarnas förbund. År 1871 bildades av honom Sanningssökarnas förbund.

År 1908 erhöll Arnoldson delat Nobelpris.

Den fria människan inför det

Totalitära barbariet

Otryckt fragment av Eugen Relgis

"Slå en bro mellan den konstnärliga drömmen och den sociala gärningen". Under det sista skedet av sitt liv som skapare och kämpe trodde sig Romain Rolland äntligen ha förverkligat denna harmoni mellan motsättningarna. Gångna tiders stora förkunnare bland konstnärerna "besjöng solen före gryningen", idag "stiger solen slutligen vid deras anrop". Ty den konstnärliga drömmen "är inte längre vävd allenast av geniets profetiska föraningar", utan av själva verklighetens material. Förr till och med på den tiden, då Richard Wagner, förtvivlande om att i Europa kunna finna en förstående publik, skrev sina musikdramer för en annan kontinents drömda publik, "var konstens genier tvungna att, samtidigt med det banbrytande verket, skapa sig föreställningen . . . föraningen . . . om kommande generationer, som i detta verk skulle komma att känna igen sin egen melodi."

Man skulle på Rolland – på författaren till *Jean Christophe, Colas Breugnon, Clerambault Den förtrollade själen – kunna* tillämpa det han sade om Wagner. Men genom sin sociala handling, genom sitt deltagande i intellektuella revolutionärers internationella rörelser, hade han slagit *sin* bro mellan konsten och folket. "Nu är folket med oss. Vi är inte längre ensamma. Vi verkar tillsammans. Även om det alltid måste bli de stora konstnärerna förbehållet att föregripa det nuvarande stadiet, att i förväg frambesvärja fulländningen ur det som dagen bebådar, han tillhör dock samma arbetsplats som de andra arbetslagen. Och tillsammans bygger de efter samma ritningar, liksom folken förr byggde katedraler.

Så befann sig Rolland med sina romanhjältar, utan att skilja på deras och det allmännas intressen, "på rätta sidan av barrikaden". Hans hjältar lever och dör för alla människor. Förenade med folket genom sin anda eller sina verk tjänade det, offra sig för det, är själva ett folk . . ." "ett arbetets folk, ständigt på väg framåt. Deras individuella jag är till sitt väsen kollektivt". Vad beträffar "den heliga individualismen", en av dessa ordfetisher som Rolland och andra fria andar försvarat i sina yngre dagar, har en lång och smärtsam erfarenhet över illusioner och misstag slutligen visat dem att denna individualism tjänade "murknade idoler, . . . en lögnaktig kultur, förstörd av ordlekar med föreställningar som man gjort meningslösa, för att sedan fylla dem med ett innehåll, stridande mot deras idéer. *Andens frihet! Samvetets och individens rättigheter!* Värdedepositioner, försvarade med "naiv och häftig lidelse . . ." men som inte är annat än fälttecken för affärsmän som dra fördel av dem".

De verkligt fria andarna, sådana som Swift och Voltaire, har i alla tider "fullföljt sin uppgift att blotta det bedrägliga sinnelaget hos en tid och en kast, som stoppar de mest ädla och rena mänskliga ideal i säcken, och låter sina bedrägerier passera i deras namn. "Denna uppgift är evigt ny. Lögnaktigheten i dessa ordiéer, dessa slagord, som i vår kollektivistiska tid blivit allt fler, allt mäktigare och skadligare, måste klarläggas. Rolland insåg att det för att avslöja dessa ordidoler hade fordrats en Voltaires skarpsynthet. "Men vi har ingen Voltaire. Vi har inte varit i stånd att *krossa den skändlige.*" Han förklarar att till och med på den andra sidan av barrikaden, från vilken exemplet på frigörelsen, på den mäktiga kommunistiska rörelsen, borde ha nått oss, har det rätta ordets gåva saknats det, som var nödvändigt för att gentemot de lögnaktiga bilderna av våra stora ideal, som blivit förrådda av den borgerliga civilisationen, kunna visa deras rätta ansikten och deras levande verklighet i den nya värld som byggs upp." . . . *Varför?* Rolland tänkte i det fallet, att man under stridens hetta är mera upptagen av den fräna kritiken av det man störtat, "än av att anropa, att lovprisa det man hjälpt till med att skapa den nya mäninskan,. . . den verkligt fria, . . . den som verkligen är sig själv, . . . *den som är alla.*" Men i dag, efter ett tjugotal år, möter dessa rader av Rolland verklighetens bittra, oundvikliga svar: arbetet måste göras om på nytt. Slit bort "de lögnaktiga bilderna av våra stora ideal . . ." avslöja de slagord, som denna samma kommunistiska rörelse under skapandet av en enväldig stat har slungat ut överallt, för att fånga in och underkuva mängden av arbetare. Aldrig, har en politisk rörelse som bolsjevismen förlett på ett så tvingande sätt . . ., alstrad av dessa slagord, av dessa ordidoler, i namn av den "Nya ordningen", rättvisan, freden, jämlikheten, friheten etc. Var är hon, denna nya människa, verkligt fri, verkligen sig själv som Romain Rolland trodde sig se födas i proletariatets fosterland?" Detta proletariat, som blev förnekat, förrått, förslavat av en minoritet av politiker, specialister på statskupper . . . vilka, proklamerade en "världsrevolution", en "permanent revolution", slutligen "socialismen i ett enda land", har begagnat samma vapen som sina motståndare: de systematiska lögnerna, fanatismen, bakslugheten, det obarmhärtiga våldet mot individen och massorna.

Ja, uppgiften är att börja på nytt . . . och den blir mödosammare, mer fylld av lidanden, emedan det (för att begagna Rollands ord) rör sig om "att helt och fullt förverkliga ett socialistiskt samhälle." Denna uppgift, att slita av de lögnaktiga maskerna att sticka hål på de uppblåsta ordfetischerna har redan påbörjats av kamraterna från den ryska revolutionens första timme. Det är alltjämt en hel mängd som känner sanningen. Vi citerar här ett enda vittne, inte bland de obetydligaste, som länge har varit med i kampen och som har efterlämnat en riklig dokumentering åt oss. Det är den posthuma boken av *Voline: Den okända revolutionen,* 1917–1921[1] och som varje objektiv historiker och varje verklig vän till det ryska folket borde läsa och jämföra med den officiella historien. Voline var inte okunnig om Rollands budskap till U.S.S.R: förmån. Han skrev till exempel . . . : "Tala om att Romain Rolland bekräftade att han inte kunnat bevisa existensen av en administrativ rättskipning i Ryssland . . . Det lössläppta förtrycket, våldet mot folket, terrorn, detta krönte bolsjevikernas verk, deras regim som kallades sovjetsk. "Och efter att ha förkastat försöket att försvara dessa ohyggligheter på grund av revolutionens intressen, rycker Voline bort maskerna: – "Revolutionärerna i allmänhet och hundratals, ja tusentals arbetare har blivit förintade av en ny överhet ett nytt privilegierat härskaresäte, vilka, som alla överheter och alla privilegierade platser i världen, inte längre har någon revolutionär anda och inte håller sig kvar vid makten genom annat än sin hunger efter att i sin tur få dominera och förtrycka. Deras system är grundat på listen och våldet, som vilket annat auktoritativt eller statligt system som helst, oundvikligen härskande, utsugande och förtryckande . . . Den statliga "kommunistiska" regimen är inte annat än en variant av den fascistiska regimen. Det är hög tid att all världens arbetare inser detta, att de tar det i övervägande, att de tar lärdom av denna fruktansvärda negativa erfarenhet." (Sid 320–21).

Då han skrev dessa rader, i december 1939, i början av det andra världskriget, när bolsjevikerna stod i begrepp "att överskrida sina gränser, lämna sin ryska bur", tillade Voline att han inte hyste det minsta tvivel om hurudant det slutgiltiga omdömet skulle bli. De allra senaste händelserna har bekräftat detta påstående av Voline, vittne till och offer för den ryska tragedien. Efter segern och "befrielsen" söker bolsjevismen, sedan den återvänt till sin "ryska bur" bakom järnridån, att med samma medel: förtryck, lögner, slaveri och mord, hålla sig kvar vid makten. Och om den på nytt skulle överskrida sina gränser. (mer omfattande än de var före 1917), skulle det vara för att tillgripa alla regimers – diktatoriska, borgerliga eller "folkliga" – *sista* försök att avleda uppmärksamheten: kriget mot en yttre fiende, för att lättare kunna komma tillrätta med sin inre "fiende" – det "federaliserade" folket och det revolutionära nya proletariatet.

Eugen Relgis.

---

* En volym på 700 sid., utkommen i Paris 1947 på tillskyndan av "Volines vänner". Voline pseudonym för Vselovod Mikkairovitsch Eichenbaum, 1822—1945.

Huru skall vi säkra vår existens?

Därpå svarar Peter Krapotkin i sin stora och lättlästa bok: Erövringen av brödet. Pris kronor 2:50 plus 0:25 i porto vid förskottsbetalning. Adress Handelsmagasinet, Östergatan 32, Vänersborg.

Skå-Edeby

Barnbyn ute vid Skå-Edeby på Svartsjölandet har ofta och ihärdigt utsatts för härska angrepp för sin verksamhet. Principen för uppfostran vid barnbyn är nämligen den att barnen skall fostras i frihet. Ingen aga förekommer — i olikhet med de gammaldags barnhemmen där grovt våld var daglig kost för barnen. På Skå-Edeby får barnen bära sig åt nästan hur som helst. Grova uttryck, fönsterkrossning och dyl. fortsätter de med under den första tiden, såsom de blivit vana vid i den tråkiga miljö som de kommer ifrån.

En nyligen av Anna-Lisa Kälvesten företagen undersökning om hur det går för Skå-Edeby-barnen sedan de lämnat barnbyn ger nu full upprättelse åt barnbyn, åt barnen och åt dem som trots alla svårigheter trofast kämpat för att hålla barnbyn efter de uppdragna riktlinjerna.

Inte mindre än 80 proc. av barnen från Skå-Edeby klarar sig bra i livet sedan de funnit sig själva och medmänniskorna under vistelsen på barnbyn. Ändå kommer de alla från trasiga hem och från miljöer som fört dem på sned i livet. Tre fjärdedelar av barnen som vistats på Skå-Edeby har klarat sig bra i skolans normalklasser eller högre skolor.

Skå-Edeby betraktades som ett experiment när det sattes i gång och hela tiden har det utsatts för hårdnackat motstånd från dem, som anser, att barn skall behandlas hårdhänt. Barnbyn har redan under de få år den verkat visat att humanare uppfostringsmetoder ger bättre resultat än de gamla patenterade med rotting, instängningar och hårda straffmetoder.

VI VILL

genom upplysning bekämpa alkoholmissbruket och verka för allmän folknykterhet.

Arbetaren

är varje ung arbetares och arbetarkvinnas tidning

●

ARBETAREN

är instruktiv och upplysande i alla socialpolitiska spörsmål

Den syndikalistiskt intresserade ungdomen kan ej undvara

ARBETAREN

Tag ställning för **Arbetaren!**

●

Prenumerera

på närmaste postanstalt!
Endast 4:— kr. per månad

Arbetaren

Box 413 **Stockholm 1**

Vandring

från mörk mull stiger livet
mot ljuset —
i ängarnas blomster ser jag dess skönhet ...
jag går förbi gårdar och hus
i nätter då människorna sova
och jag anar deras längtan ...
men jag stannar icke
i begrundan över deras tankar
jordbundna eller högtflygande drömmar
jag går bara vidare — vidare — —
inte emot något mål —
bara vidare — genom nätternas
stillhet ...

OSSIE SANDEL LEFFMANN

"DET REPRESENTATIVA SYSTEMET, — denna kompromiss med den gamla regimen som åt regeringen har bibehållit alla den absolutiska maktens egenskaper, genom att så gott det kan göras underkasta dem en folklig kontroll, som är mer eller mindre en inbillning, — detta system har spelat ut sin roll. Det är ett växande hinder.

Peter Krapotkin i En upprorsmans ord.

MEDLEMSAVGIFTEN till Stockholms Anarkistiska Förening — kr. 1: 50 pr månad — kan för de medlemmar som av en eller annan anledning ej har tillfälle att bevista föreningens möten inbetala denna på Förenigens postgirokonto n:o 45 75 08 adress Vetegatan 3, Stockholm Sö.

För att kunna göra propaganda och ordna möte i aktuella spörsmål har vi en särskild propagandafond till denna kan våra medlemmar och sympatisörer på ovanstående girokonto efter råd och möjlighet insända sin skärv — liten eller stor.

ANARKISTISKA
Propagandaförbundet

kämpar
Mot Kriget och Militarismen
För Avrustning och allmän fred

●

Mot Statens herravälde
För Gemensam samhällelig egendom

●

Mot Kapitalismens utsugning av folket
För Solidaritet mellan människorna

●

Läs! **BRAND** ***Sprid!***

Prenumerationspris 1.50 per år
Lösnummer 25 öre.
EXP. - Vetegatan 3, STOCKHOLM.

Gnistor

I Frankrike införde man konfessionslös undervisning i skolorna redan 1882. I Sverge påtvingas alltjämt barnen morgonandakten i skolorna, även efter den 1 januari 1952

Och ändå finns det folk som går omkring och tror att vi har full religionsfrihet här i landet. Va' det finns sen.

✣

De 59 storbolagen som är uppförda på fondbörsens A-lista redovisar för 1952 22 % ökade vinster mot närmast föregående år, som dock var ett mycket gott år även det. Nettovinsterna för de 59 bolagen gick upp till 479,7 miljoner 1951 mot 393,9 miljoner år 1950.

Inte tyder väl detta på några sämre tider.

✣

LO AT har prisbelönt en s. k. husmor någonstans i Sverge för att hon presterat matlista för en vecka som för fyra personer inte går på mer än 42: — kronor.

Om Sv. Arbetsköparföreningen premierat en så duktig kvinna så hade det verkat litet mera naturligt. Men L.O. Är det på så sätt man skaffar ihop argument för nästa avtalsrörelse.

Fascistiska tendenser

(IAA) Som ett led i fullföljandet av aktionen mot den föregivna kommunistfaran lät justitieministern i den sydafrikanska regeringen Swart ge order till generalsekreteraren i klädesarbetarnas union Solomon Sachs att avsäga sig sin post. Samma befallning gavs till tre andra europeiska förtroendemän inom fackföreningsrörelsen. Förutom att de skulle försvinna från fackföreningsrörelsens lokaler blev de förbjudna att under två års tid lämna den provins i vilken de nu var bosatta. De blev även förbjudna att besöka andra möten än sådana av religiöst eller liknande slag.

Sachs vägrade att rätta sig efter befallningen och ordnade ett möte i Johannesburg, där han talade inför en publik av omkring 10.000 personer av olika raser och hudfärg. Regeringen svarade med att arrestera Sachs på trappan till City Hall från vilken han talade till mängden. Mer än 50 personer, däribland flera kvinnor blev skadade när polisen gjorde chock med battongerna. Senare blev Sachs frigiven men ställdes inför rätta anklagad enligt paragrafer i antikommunistlagen. Vid denna tidpunkt proklamerade klädesarbetarnas union, som har 40.000 medlemmar, proteststrejk och det väntas att flera andra fackförbund kommer att delta i denna.

Veckotidningen Guardian i Kapstaden har förbjudits av regeringen. Sydafrikas största nyhetstidning, "Star" i Johannesburg, skriver om detta förbud: "Det är det första övergrepp mot pressens frihet som någon sydafrikansk regering gjort sig skyldig till."

Spargrisar

Ibland händer det att allas vår storförmyndare staten blir extra generös — inte så ofta förstås, och inte då det gäller folkpensionärer eller husmodersresor, — men så mycket mer då man skall dela ut fattigvårdsunderstöd åt betodlare, oljeväxtproducenter eller svinuppfödare. Då finns det inga hämningar alls. Då kan farbror staten till och med fatta beslut med retroaktiv verkan långt tillbaka.

För litet sedan, då man tydligen inte visste var man skulle göra av svenska folkets skattepengar, hittade man på att man skulle ge ett extra understöd åt de skånska svinuppfödarna. Visst fick också andra än skåningarna litet med av understödet men det mesta gick söder om landsvägen. Där har man nämligen de stora uppfödarna av grisarna och det var ju de som skulle ha' de'.

Man satsade alltså 52 miljoner kalla kronor på fattiglapparna och det blev ju en liten slant åt vissa herrar. Ända upp till hundratusen kunde en enda uppfödare få men så var de ju också särskilt undernärda (uppfödarna, inte grisarna), så fasligt billigt som vi konsumenter fått köpa deras fläsk. Eftersom det finns mer än 300 svingårdar som samtidigt föder upp över 200 nassar så regnade det alltså manna över vissa storbönder.

Arbetarkvarteren var målet

I AT har Ture Gerdes, tidigare arg bolsjevik, lämnat en skildring från ett besök i dagens Hamburg. Om "den döda staden" skriver han bl. a. "Här fanns förut tättbebyggda arbetarekvarter. I syfte att tilldela tyskarna en moralisk knockout utsatte amerikanarna denna stadsdel under fyra dygn i juli 1943 för en hemsk bombtortyr. 560.000 bostäder brakade samman och 57.000 människor begravdes under ruinerna. Fasorna var obeskrivliga, asfaltsgatorna brann som eldsprutor."

Den stora "demokratien" i väster letade alltså på de speciella arbetarekvarteren och lät luftarmadorna spy ut eld och död över just arbetarekvarteren. Här fanns kanske Hitlers svurna motståndare, men vad gjorde det. Krig är mord på arbetare, även när "demokratierna" för kriget.

Syngman Rhee

För två år sen ingrep FN — med USA i kriget mellan Syd- och Nordkorea i syfte att "värna demokratien". Världsopinionen mobiliserades på Sydkoreas sida fastän alla vet att dess statschef Syngman Rhee var en hård diktator.

Under de senaste veckorna har det emellertid rått ett spänt förhållande mellan diktatorn och skyddsängel USA så att fan vet om inte Uncle Sam till slut kommer i krig med båda halvorna i Korea.

ÅR 1917 VAR ett händelserikt år även i Sverge. Hungerdemonstrationer hörde på våren till ordningen för dagen litet varstans i landet. Bland minnesvärda data är den 29 maj då striderna stodo heta på Seskarön och den 5 juni då häftiga polischocker företogs mot hungrande demonstranter i Stockholm.

Den 6 aug. trillade C. G. Ekman ner i Stripa gruvhål, som en följd av sin ovänliga arbetslöshetspolitik.

Drömmar

vi drömma vita drömmar — och svarta —
de flyta samman
i en grå morgons kallhet —
bli till vacklande skuggor
över flottiga — fantasilösa tapeter ...

vi försöker att fånga dem —
våra blickar jaga
runt rummets väggar —
dröja vid takets tomhet — — —
— — —
men drömmarna äro borta.

OSSIE SANDEL LEFFMANN

Starkt socialt missnöje i Tunisien

(IAA) Tunisien har under den senaste tiden stått i blickpunkten för dagshändelserna på grund av den politiska och sociala oron där och de franska protektoratmyndigheternas hårdhänta sätt att gå tillväga vid nedslåendet av oppositionsrörelsen. Otvivelaktigt finns det starka nationalistiska drag i denna oppositions- eller revoltrörelse, om man så vill kalla den, men lika otvivelaktigt är att ett starkt socialt missnöje, orsakat av de breda folklagrens stora fattigdom, är en stark drivkraft för upprorsstämningen mot de franska myndigheterna som visat stor liknöjdhet för den infödda befolkningens sociala villkor.

"International Free Trade Unions News" har i sitt senaste nummer ägnat ett ganska stort utrymme åt de sociala förhållandena i Tunisien. Den ger först en översikt över löneutvecklingen för de infödda arbetarna sedan 1938 och fram till 1951. Med ett prisindex på 100 och ett löneindex på 100 1938 hade det förra till 1943 stigit till 327 och löneindex till endast 225. Denna eftersläpning av löner gentemot priser har sedan fortsatt, så att när prisindex i oktober 1951 var 3.900 var löneindex i högsta dyrort 3.468 och i lägsta 2.720.

Den totala infödda befolkningen i Tunisien utgör tre och en halv miljon och av dessa är en halv miljon arbetslösa.

✣

När arbetarna visar sitt missnöje mot den hänsynslösa utplundringen heter det alltid (även i press som utges av arbetareorganisationer) att det är bolsjevistisk spel bakom Att det kan vara kapitalismens grymma metoder som är den verkliga orsaken vill man inte se.

VARJE MEDLEM av Anarkistiska Propaganda Förbundet bör under sommaren taga hem några stycken av förbundets vackra affischer och placera dessa på lämpliga platser. En så liten insats kan alla göra.

FEDERATIVS FÖRLAG har ännu kvar Karl Fernströms krönika om "Ungsocialismen". Ett intressant arbete som bör läsas och som kan säljas åt f. d. "unghinkar" och andra som vill ha uppgifter om arbetarrörelsen under de första årtiondena av 1900-talet.

KNUT WICKSELL väckte stor uppmärksamhet då han år 1887 den 2 april i Uppsala inledde den stora sedlighetsdebatten. Wicksell kämpade sedan oförtrutet vidare på den i Uppsala inslagna vägen. Till stor förtret för alla sedlighetstanter i byx och kjol.

SYNDIKALISMEN och ANTIMILITARISMEN

Forts. från sid. 3.

Under andra världskriget och särskilt närmast vid tiden för det s. k. "finska vinterkriget" undergick SAC och särskilt dess ungdomsrörelse en kris i militärfrågan under vilken många medlemmar, speciellt i ungdomsrörelsen lämnade den syndikalistiska ståndpunkten och pläderade för tanken på en väpnad uppslutning i kampen mot fascismen. "Passiviteten inför fascismen kan motiveras med allt utom med socialistiskt godtagbara argument", menade man från ungdomsrörelsens sida, och det fanns t. o. m. de som gick så långt att de stämplade dem som höll fast vid den syndikalistiska ståndpunkten som handgångne män åt Quislingarna. Flertalet av dem som då avbröstade sina svulstiga salvor mot SAC:s inställning, dunstade snart bort som agnar för vinden, men den syndikalistiska ungdomsrörelsen fick genom detta psykopatiska rus en minnesbeta, som den ännu inte lyckats och under lång tid säkerligen inte kommer att kunna reparera. Det är därför en gärd av rättvisa när vi nu, då ruset lagt sig och rörelsen slickar sina sår, med aktning erinrar om den besinning varmed Albert Jensen den gången höll fast vid den syndikalistiska ståndpunkten. "Den, som vill anamma den kapitalistiska statens nationella krig som ett försvarsmedel mot fascismen måste", genmälde han, "logiskt också anamma den statliga militarismen" ehuru de måste vara medvetna om att "den syndikalistiska rörelsen avvisar staternas militarism".

I en polemik mot Helmut Rüdiger invände Jensen: "Krig avskaffar ingen nazism" och fortsatte: "Hela denna uppfattning, att nazismen skall krossas och bringas ur världen av västmaktskapitalismen, måste vi betrakta som fullständig grundfalsk. Och det är på denna grundfalska bas som R. bygger hela sitt resonemang. Ideologiskt är västmaktskapitalismen djupt och starkt befryndad med nazismens regim, även om den är den tyska nazismens fiende och konkurrent. Man kan inte med kapitalistisk hjälp avskaffa fascismen, eftersom fascismen själv är en fas i den kapitalistiska utvecklingen och en produkt av kapitalismen". Gent emot ett par krigsaktivister invände han:

"Man kan emot denna tendens till uppslutning på en ideologisk front på demokratiernas sida invända, att det kommande kriget väsentligen, som alla krig under kapitalismens tidsålder, blir ett krig mellan imperialistiska makter om fördelning av världens rikedomar och att arbetarklassen icke kan ha något intresse av att främja den ena maktens *kapitalistiska* intressen framför den andras . . ."

Vill man landets uppslutning i ett ideologiskt krig mot de fascistiska axelstaterna, så följer därav, att den svenska arbetarrörelsen går samman med sina klassfiender inom det egna landet mot sina klassbröder i axelstaterna. Man kastar sig in i borgfreden med uppgivandet av klasskampen. Man samarbetar med "fienden inom det egna landet" emot "klassbröderna i det andra landet".

Den enda konsekventa ståndpunkten synes vara den gamla revolutionära antimilitarismen: Motstånd till det yttersta mot varje inblandning i krig. Om nu detta inte kan hindras utbryta, måste man inrikta sig på att snarast förvandla kriget till en social revolution."

Det går inte att bestrida, att det går en klar och konsekvent linje i dessa uttalanden, med vilka vi velat belysa denna fråga. Det är för den som granskar dessa uttalanden även uppenbart, att de inte är uttryck för enskilda personers subjektiva meningar, utan ärliga försök att klarlägga den ståndpunkt som syndikalismen intar och företräder gent emot militarismen.

Att det bland dem, som för enbart ett tiotal, ja, för fem år sedan höll fast vid den syndikalistiska ståndpunkten då det var fråga om kampen mot nazismen, nu finns de som i sin inställning till kampen mot bolsjevismen, accepterat den mening vilken Jensen då från syndikalistisk synpunkt uttalade sin förkastelsedom, innebär inte att syndikalismen ändrat ståndpunkt, som några tycks ha fått för sig. En *rörelse* kan ändra ståndpunkt, men inte en åskådning. Ändrar en rörelse ståndpunkt i en grundväsentlig fråga, övergår den därigenom till en annan åskådning. I vårt ställningstagande till en åskådning har vi endast att välja mellan att antingen acceptera de ställningstaganden för vilka åskådningen är ett uttryck, eller att överge åskådningen. Att det kan uppstå tillfälliga situationer i vilka hållbarheten i en åskådnings ståndpunkt i en specialfråga kan ifrågasättas, ändrar ingenting i sak. En syndikalist kan inte hoppa från den ena ståndpunkten till den andra som en Hopp-Jerker och ändå vara syndikalist. Antingen är en person syndikalist eller är han det inte. Som allmän och ofrånkomlig regel kan sägas, att varje ståndpunktstagande som på ett eller annat sätt innebär ett uppgivande eller en modifiering av klasskampen med den kapitalistiska utsugningens avskaffande och den därför nödvändiga omdaningen av samhället som ändamål, innebär ett avståndstagande till syndikalismen.

Med ledning av klasskampen är *syndikalismens kampställning* och därmed *dess ställning till militarismen,* som Albert Jensen i ett ovan anfört uttalande uttrycker sig, *"alltid lätt att hålla klar".*

Rudolf Holmö.

Anarkismens historia

I Paris har utkommit en bok med titeln "Anarkismens historia" av Allán Sergeant och Claude Carmels.

Dr Ch. Schoutou (Paris) har recenserat första delen av boken i "Freie Arbeiter Stimme" vilken nyss firat sin 60-åriga existens som judisk anarkistisk tidning. I slutet av recensionen har dr Ch. Schoutou gjort en intressant slutledning, vars innehåll vi vill förmedla till de svenska kamraterna, ty den behandlar samma problem som på sista tiden diskuterats även hos oss.

Det är nödvändigt att noggrant genomläsa kapitlet "Kriget och Paris-kommunen", ty arbetarorganisationernas inställning till 1870—1871 års krig är lika som det var till världskriget 1914 och till Koreakriget och även kommande krig, som skapar en problematisk situation i förhållande till dessa synpunkter.

Under kongressen i Bryssel 1868 föreslog församlingen för Första Internationalen att i händelse av krig förklara generalstrejk. Men när kriget bröt ut syntes inte ett tecken till generalstrejk.

Tysken Marx hoppades mycket på tyskarnas seger. I ett brev till Engels skriver han: "Det tyska proletariatets seger över det franska, skulle samtidigt vara en seger för våra idéer över Proudhons idéer." Detta visar, skriver författaren, hur stark Marx' härsklystnad var.

Den franska antimarxistiska internationalism var inte heller bättre. Efter den 4 sept. 1870 när man proklamerade den tredje republiken, uppsköt fransmannen Elises Reclus propagandan för den sociala revolutionen, då han deklarerade: för närvarande måste Frankrike segra. Schweizaren James Guillaume (en hellhjärtad fransman) som i ett manifest uttryckte sin förhoppning, att den nya franska regeringen (som bestod av rojalister och konservativa republikaner) skulle medverka till arbetarklassen och hela mänsklighetens befrielse.

Bakunin hade redan tidigare uttryckt sitt hat till Tyskland. I ett brev till sin vän Ogarev erkände han att han var för Frankrike, inte som internationalist utan som fransk nationalist. Men i motsats till Eilses Reclus, menade han att ett folkuppror kan rädda Frankrike.

Marx rådde de franska arbetarna, att i stället för att göra uppror, använda den relativa friheten att organisera sig. I stort sett kan man säga att det tysk-franska kriget förstärkte den nationella antagonismen i Internationalen och medverkade till den senares splittring, i en marxistisk riktning (Tyskland) och en anarkistisk riktning (Latinländerna).

Detta visar att fördomar inpräntade under barnaåren är så starka, att i orostider t. o. m. de stora andarna inte kan befria sig från dem. Vi skall inte taga dessa svaghetstecken som exempel, men vi måste lära av de två världskrigen att vi måste stärka vår internationalism i arbetarorganisationerna, så att de erhålla en klar bild av frågan om krig och fred.

När Paris gjorde uppror (den 18 mars 1871) och proklamerade Kommunen, trodde varken Marx eller Bakunin på dess seger. Men båda var mycket entusiastiska för den heroiska kampen mot Versailles reaktionärer. Kommunen var ingen produkt av Internationalen utan många framstående personligheter från olika idériktningar deltog i den. Både Marx och Bakunin lärde något av Pariskommunen och deras antagonism svalnade något för en tid, men det blev inte långvarigt.

Marx återkom snart med sin idé om revolutionen genom staten. När Kommunen var dränkt i blod, blev den franska sektionen av Internationalen på grund av förföljelser mycket försvagad. På grund därav blev det möjligt att på kongressen i Haag 1872 utesluta Bakunin och hans anhängare ur Internationalen.

Stockholms Anarkistiska förening

håller möte

1:sta lördagen i varje månad kl. 7 e. m.

Lokal: Brands exp. Vetegatan 3.

Internationellt läger för ungdom

"Coloni de Aymare" Le Vigan upplåtes

Den spanska undgomsfederationen i Frankrike, FIJL anordnar ett Internationellt ungdomsläger under augusti månad och inbjuder till detta anarkistiska kamrater till en hel månads samvaro med kamrater från olika länder för att utbyta tankar och ideér samt ordnandet av föreläsningar, teater och filmvisning samt sång och musik.

Platsen för ungdomslägret blir "Coloni de Aymare" Le Vigan (Lot.) Francio. På denna plats finns en grupp spanska kamrater, flyktingar från Spanien, som bedriver lantbruk i en fri koloni.

Ungdomslägret, som blir ett tältläger, organiseras av FIJL för att det skall bli bästa möjliga resultat. Man anser att det bör bli intressant att ungdomslägret får internationell karaktär med deltagande av kamrater från många olika länder.

Resan ner måste var och en betala för sig själv, liksom varje deltagare måste betala för maten under den tid de stannar i lägret. FIJLs ekonomiska resurser är tyvärr mycket små därför måste lägret på förhand meddela villkoren för att undvika allt missförstånd. Var och en får alltså själv beräkna vad kostnaderna kan bli. Varje deltagare må också medtaga sovsäck eller filtar samt matbestick.

Programmet är, som alla förstår inte fullkomligt, men om alla hjälpas åt kan resultatet dock bli fruktbärande och giva impulser till ett kommande gott internationellt samarbete.

Vi önskar deltagande av ungdomliga kamrater från ert land för att hjälpa oss i vårt företag.

Hjärtliga hälsningar till er alla från FIJL

Ytterligare upplysningar från FIJL 4 rue Belfort Toulouse, Frankrike.

"Om kapitalismen har bidragit till att skapa den moderna staten, så är det också — låt oss aldrig glömma det — den moderna staten som skapar och mättar kapitalismen."

Peter Krapotkin.

☆

Att skriva lyrik innebär att söka verka i strid mot varann. I varje dikt tar du upp striden mot det som har benägenhet att säga sig självt.

☆

VID STOCKHOLMSUTSTÄLLNINGEN 1897 var en av storsensationerna den bio som då förekom, för första gången i Sverge.

GÖTEBORGS ANARKISTISKA FÖRENING

håller möte

3:dje tisd. i varje månad kl. 7.30 em.

Lokal: Klubbrum 1, Arbetareföreningen, Järntorget. Uppg. från Allégatan.

Nya medlemmar välkomna. Uppl. lämnas per tel. 25 55 60 eller 11 49 33.

Styrelsen.